

Meditativni kutak

O POTREBI ODLUKE...

Nedostatak odluke izvor je brojnih problema u životu Bogu posvećenih osoba. U duhovnom životu to je ključno pitanje koje se ne može zaobići bez posljedica.

Drugim riječima, u našem životu potrebna je sposobnost za donošenje odlukâ. Mi osjećamo život kao izazov, kao nagnuće da nešto postignemo. A to nije moguće bez odluke. Tek odluka daje sigurnost našem putu. Zato je ona nužna.

Ima jedna pjesma D. Cesarića, *Mrtva luka*. U toj pjesmi pjesnik piše o lađi od koje se očekuje da plovi, ali ona se boji ploviti i zato nije lađa nego plutača. Ispod nje more je plitko i tanko. I ta je luka onda mrtva luka, jer iz nje nitko ne isplovljava na pučinu mora... Tako je pjesnik izrazio alegorijski situaciju oko sebe. Slično se ponaša i *čovjek bez odluke*: boji se isploviti!

O potrebi odluke puno je lakše govoriti nego li je donijeti. Svi smo mi pomalo neodlučni. Bojimo se odluke jer ona uvijek podrazumijeva "birati jedno a ne drugo". To pokušavamo izbjeći tako što se ne odlučujemo. Pritom mislimo kako ćemo imati "i jedno i drugo". A zapravo na kraju nemamo "ni jedno ni drugo". Puno ljudi to u svom životu kasno spozna ili čak nikada...

"Odlučnost" danas nije na cijeni. Redoviti izgovor kojim opravdavam o izbjegavanje odluke jest svijest vlastite prosječnosti i iskustvo vlastite slabosti, nesavršenosti, zapletenosti. Pa onda nemamo hrabrosti *odlučiti se*. To je pogrešno: kao da Bog ne zna kako smo sazdana. On s tim računa...

Puno ozbiljniji i dublji razlog zašto se ljudi danas teško odlučuju leži u *nedostatku iskustva živoga Boga*. Nema istinske odluke bez iskustva živoga Boga! Jer, odluka bez iskustva njegove prisutnosti je prazna, apstraktna. Kao što vrijedi i obratno: naše iskustvo bez osobne odluke ostaje bezlično, nijemo...

Kako do iskustva? Tako što kažem: "Evo me!" U potrazi za Bogom ide se cijelim bićem, a ne samo u izvanjskim nastojanjima! Zato se od mene očekuje uvijek "prvi korak" jer Gospodin poštuje ljudsku slobodu. Pritom, ne ostaje nikada dužan: ako ja učinim prvi korak, on čini zauzvrat sto koraka prema meni!

Svaka je odluka, dakle, uvijek *u narastanju*. Ja se odlučujem za taj i taj put, ali ga još nisam učinio. Koračajući ja primjenjujem odluku. Zato odluka treba rasti... Onaj tko se jednom uputio, taj gleda prema cilju i cilj mu daje snagu na putu... On zna da je najvažnija svijest da mogu nešto učiniti za Boga i ljude.

Osobe koje ne žele hodati uvijek nalaze nove zapreke, uvijek iste žalopojke kako smo samo ljudi, kako je sve promjenjivo... Tome ide u prilog danas jako raširena predrasuda: "odlučiti se" uvijek podrazumijeva neku vrstu nasilja nad čovjekom! To nije istina: donijeti odluku *vrhunac je vlastite osobnosti i slobode* ! Na to nas podsjećaju različiti "egzistencijalizmi": čovjek tek istinski postoji u slobodnoj odluci; preko nje oblikuje vlastitu egzistenciju...

Biblija je to odavno znala: ona u čovjekovoj sposobnosti da slobodno odlučuje vidi čovjekovu veličinu. Poznat je teološki napor R. Bultmanna da upravo preko kategorije odluke egzistencijalno protumači Evanđelje...

I preostaje još najvažnije: donijeti odluku *pretpostavlja ljubav!* Redovnički život ne može postati bijeg, nadomjestak, utočište, jer nas je strah života izvan samostanskih zidina. To se prije ili kasnije osveti... Odluka za redovnički život može biti samo plod velikodušne ljubavi prema Bogu. Jer, ljudi nas prije ili kasnije, na ovaj ili onaj način razočaraju, ali Bog nas nikada ne može razočarati ako smo se njemu predali. On ostaje vjeran i kada smo mi nevjerni!

U ljubavi se, dakle, tek susreće iskustvo i odluka. Ljubav koja ne bi nikada imala snage da se konačno odluči za partnera, teško se može opravdati. Tek ljubav koja zna reći "da" u vjernosti postaje osobna i dijaloška!

Drukčije kazano: donijeti odluku znači potpuno se predati Jednom! Usredotočiti se na Jedno! Bog se nama predao potpuno i on nije zadovoljan dok se mi njemu ne predamo potpuno!

fra Anđelko Domazet